

KELEBEK

Bir haziran gününde köydeki evimizin önünden denize açılmıştım.

Dışarıda son derece güzel bir hava vardı ve deniz tek kelimeyle uyuyordu. Küçük sandalım, her kürek çekişimde suyun üstünde bir çizgi çiziyor ve sanki motor takmış gibi hızla ilerliyordu. Belki de duruma güvendiğim için, iyice açıldım. Sahilden uzaklaşmama aldırış etmedim. Sahil boyundan yükselen gürültüler kesilene kadar açılana devam ettim ve sonra demir atıp avlanmaya başladım.

Bazen 3 ya da 4 uskumru, kendi elimle yaptığım oltama takılıyor ve bazen de başka çeşit balıklar yakalıyordum.

Yarım saat kadar sonra hafif bir rüzgâr çıktı, hiç aldırmadım. Biraz sonra şiddetlendi, “fazla sürmez şimdi kesilir” dedim. Ama korkunç bir fırtına patladığında, ne yapacağımı bilemez bir halde sandalın bir köşesine büzülüp kaldım.

Attığım demiri çekmekten korkuyordum. Çünkü demir çekerken, baş tarafın alçalıp su hizasına kadar yaklaştığını ve dalgaları tam karşıdan alan teknenin bir anda suyla dolabileceğini duymuştum. Demiri çeksem bile, güneşten kavrulup lades kemiğine dönen küreklerimle bu dalgaları aşacağımı zannetmiyordum. Bu arada patlayan dalgalardan uçuşan damlacıklarla ıslanıyor, üşüdüğüm için titreyip duruyordum. En fecisi de, beş-on kulaçtan fazla yüzemiyordum.

Allah’a duâ ederken yakınardan geçen bir tekne var mı diye bakınıyordum. Ne kadar süre bu halde kaldığımı bilmiyorum. “Beni ve benim gibi bütün çaresizleri kurtar Rabbim!” diye duâ ettim. İşte tam o sırada, yüzüme değercesine geçen küçük bir şeyle irkildim. Rüzgârın dehşetinden sağa sola savrulan ve bütün güçsüzlüğüne rağmen, benim de gideceğim yöne doğru korkusuzca kanat çırpıp beyaz bir kelebekle...

Merhametli Rabbimin bana bu küçük rehber ile yol gösterdiğine inandığımdan, bir anda moral buldum. Ve onu gözden kaçırmamaya çalışarak, büyük bir heyecanla demir aldım. İslanmadık bir yerim kalmamıştı. Hemen yerime geçtim ve avuçlarım patlarcasına kürek çekip, müthiş bir boğuşmayla sahile ulaştım.

Evdekiler meraklanıp bana dürbünle bakmış ve ne kadar cesaretli olduğumu bir kez daha görerek, kahraman babalarıyla gururlanmışlar.

Her neyse... Bozuntuya vermedim tabi.

Kıyıya ulaştım ve sandalı çektim. Kendimi evin bahçesindeki yemek masasının yanına attım. Dünyaya sanki yeniden gelmişim. Zeytin ağacının dibindeki bir çiçeğin üstünde uçan beyaz bir kelebek gördüm.

O sırada küçük kızım Şeyma’yı gördüm. Kelebeği yakalamak için ona doğru yavaş yavaş sokuluyordu. Korkudan bir saattir kısık olan sesimi eski hâline getiren bir gürlümeyle onu ikaz ederken, kızım beni yatıştıran bir sıcaklıkla:

— Babacım! dedi. Kelebekler çok güçsüzler değil mi? Onlar kadar güçsüz olan bir canlı var mı sence?

Şeyma’yı kucaklarken:

— Elbette yavrum, dedim. Hem de pek çok var. Bir tanesi tam karşımda duruyor.